

Un prieten bufnicior

Constanța Buzea

Pe mutește, pe furiș
Strecurat în bățatură,
Hoțul vine, hoțul fură.
O fi șarpe? O fi vidră?
O fi vulpe rătăcită?
O fi, cine știe ce?
Merge ca un șoarece.

Să vedem ce ne lipsește
Să vedem ce ne-a rămas.
După ce-a furat, firește,
Știm din pas de-i slab ori gras.
Ne lipsește puiul gri
Și e ros sacul de orz.

Cum să afli cine-o fi?
Hoțul cine să fi fost?
Hai să stăm la pândă toți,
Toată noaptea, și vom ști
Dacă-i hoț ori dacă-s hoți.

Stăm cu pușca? Stăm cu tunul?
Vin mai mulți? Vine doar unul?
Și, de-ar fi să nu mai vie,
Totuși, cum aflăm răspuns?
Orice hoț, orice hoție
Lasă urme de ajuns.

Să rugăm o cucuvea,
Vreun prieten bufnicior.
Stând de pază el sau ea,
Ne-ar fi nouă mai ușor.
Și-am făcut pe naiba-n zece,
Ne-am ținut să n-adormim,
Și-am văzut sub luna rece,
Și-am aflat ce-am vrut să știm.

Bufniciorul, va să zică,
L-a fixat cu ochi enormi,
Tocmai când era s-adormi,
Frățioare Ștefănică!
L-a fixat și l-a țintit,
Astfel că-n câteva clipe,

Strâns în gheare sub aripe,
Hoțul prins a chițcăit...

Pe vulpoi cum îl vom prinde?
Că el fură la coteț!
O să-i dăm ceva merinde
Câinelui cu părul creț.
Cu-un prieten bufnicios
Și cu-un câine credincios,
Am scăpat de hoți ușor.